

Sygn. akt II Cz 934/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wiesława Buczek- Markowska (spr.)

SO Marzenna Ernest

SO Agnieszka Tarasiuk - Tkaczuk

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko pozwanym A. P., B. P., M. P. i T. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego A. P.

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie

z dnia 3 lipca 2012 roku., sygn. akt I C 157/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanych A. P., B. P., M. P. i T. P. wniesiony w dniu 7 maja 2010 roku od nakazu zapłaty z dnia 24 marca 2010 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w S. w sprawie o sygn. akt I Nc 455/10 (pkt I); zmienił postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w nakazie zapłaty z dnia 24 marca 2010 roku wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w S., w sprawie o sygn. akt I Nc 455/10 w ten sposób, że zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 918,96 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż przedmiotowe rozstrzygnięcie było konsekwencją zarządzenia z dnia 28 maja 2012 roku, którym pozwani zostali wezwani do sprecyzowania zakresu zaskarżenia wydanego w sprawie nakazu zapłaty poprzez wskazanie, w jakiej dokładnie części ów nakaz został zaskarżony, zarówno w zakresie należności głównej i odsetek od niej, jak i odsetek skapitalizowanych i dalszych odsetek od niej oraz kosztów postępowania – w terminie tygodnia pod rygorem odrzucenia sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 503 § 1 kpc, w myśl którego w sprzeciwie pozwany powinien wskazać czy zaskarża nakaz zapłaty w całości czy też w części. Sąd ten podkreślił, iż pozwani wnieśli sprzeciw, w którym nie wskazali zakresu zaskarżenia. Również - pomimo wezwania - w trakcie pierwszego rozpoznawania sprawy, nie usunęli tego braku formalnego sprzeciwu. Konsekwencją tego braku było de facto uchylene wyroku w zakresie uwzględniającym

powództwo. Wśród wytycznych, Sąd Okręgowy m.in. wskazał konieczność określenia zakresu zaskarżenia wydanego nakazu zapłaty. Sąd Rejonowy dalej wskazywał, iż z tego względu należało wezwać pozwanych do usunięcia tego braku formalnego sprzeciwu. Wezwanie zostało doręczone prawidłowo. Wobec pozwanych B. P., T. P., M. P. uznano za doręczono z upływem dnia 20 czerwca 2012 roku. Pozwany A. P. odebrał przesyłkę w dniu 5 czerwca 2012 roku. Sąd I instancji podkreślił, iż pozwani, pomimo wezwania, nie wykonali zobowiązania. Dla pozwanych B. P., T. P., M. P. termin usunięcia braku upłynął z końcem dnia 27 czerwca 2012 roku. Dla pozwanego A. P. termin ten upłynął z końcem dnia 12 czerwca 2012 roku. Skoro brak formalny sprzeciwu nie został usunięty, to należało, na podstawie powołanego przepisu art. 503 § 1 kpc - odrzucić sprzeciw pozwanych.

Konsekwencją tego było uznanie, że to powódka wygrała sprawę w całości, co uzasadniało obciążenie pozwanych kosztami procesu. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt. 4, 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia (...)w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez(...)kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (...)Sąd I instancji wskazał, iż mając na uwadze, iż powódka jest stroną wygrywającą proces w całości, Sąd zasądził całe koszty procesu poniesione przez powódkę. Powódka poniosła następujące koszty procesu za pierwszą instancję: 1200 zł – koszt zastępstwa procesowego; 456 zł - opłata od pozwu). Powódka poniosła następujące koszty procesu za postępowanie apelacyjne: 300 zł – koszt zastępstwa procesowego; 147 zł - opłata od apelacji). Łącznie zatem należała się powódce kwota 2103 zł. Należy jednak zauważyć, że wyrokiem z dnia 12 maja 2011 roku, w tej części prawomocnym, tut. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódki kwotę 1184,04 zł. Tym samym, należało uwzględnić ten fakt i na podstawie art. 359 § 1 kpc zmienić postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w nakazie zapłaty, co też uczyniono i zasądzono na rzecz powódki kwotę 918,96 zł. (tj. wynik różnicy : 2103 zł - 1184,04 zł = 918,96).

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł pozwany A. P. i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wskazał, iż Sąd Rejonowy w wezwaniu na rozprawę domagał się sprecyzowania różnicy w zaskarżonych kwotach, zaś skarżący nie napisał wyjaśnienia, gdyż sam nie wiedział, skąd te różnice się wzięły. Natomiast w sprzeciwie, który wniósł, tych różnic nie było i nie wie, na którym etapie postępowania się ujawniły. Skarżący podniósł, iż podczas rozprawy chciał podjąć próbę wyjaśnienia tych kwestii w szczególności, iż w wezwaniu był akapit, że stawiennictwo było obowiązkowe pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze strony. Skarżący podkreślił, iż zgodnie z decyzją Sądu Okręgowego sprawa miała być ponownie rozstrzygnięta przez Sąd I instancji, a rozprawy w ogóle nie było.

Wyjaśnił, iż na kwotę 2747,31 zł składa się – 1940,31 zł wpłata od komornika i 807 zł odpracowany dług.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu.

W myśl art. 503 zdanie drugie kpc, w piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części (...). Zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c nakaz zapłaty tarczi moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Tym samym – w ocenie Sądu II instancji - nie może budzić wątpliwości, że w razie zaskarżenia nakazu zapłaty w części, niezbędnym jest drobiazgowo ustalenie zakresu zaskarżenia i to nie tylko w zakresie roszczenia głównego, ale także w zakresie odsetek i kosztów.

Z akt sprawy wynika, iż pozwani wnieśli sprzeciw, w którym nie wskazali zakresu zaskarżenia. Wskazania wymaga także, iż - pomimo wezwania - w trakcie rozpoznawania sprawy przez sąd I instancji po raz pierwszy, nie usunęli tego braku formalnego sprzeciwu. Konsekwencją tego braku było de facto uchylenie wyroku w zakresie uwzględniającym powództwo. Wśród wytycznych, Sąd Okręgowy m.in. wskazał na konieczność określenia zakresu zaskarżenia wydanego nakazu zapłaty.

Zarządzeniem z dnia 28 maja 2012 roku pozwani - w tym skarżący A. P. - zostali wezwani do sprecyzowania zakresu zaskarżenia wydanego w sprawie nakazu zapłaty poprzez wskazanie, w jakiej dokładnie części ów nakaz został zaskarżony, zarówno w zakresie należności głównej i odsetek od niej, jak i odsetek kapitalizowanych i dalszych odsetek od niej oraz kosztów postępowania – w terminie tygodnia pod rygorem odrzucenia sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

Przedmiotowe zarządzenie zostało doręczone skarżącemu- A. P. w dniu 20 czerwca 2012 roku, a nie - jak błędnie wskazał Sąd Rejonowy - w dniu 5 czerwca 2012 roku (k.207). W tej sytuacji termin do uzupełnienia braków upłynął w dniu 27 czerwca 2012 roku, a nie w dniu 12 czerwca 2012 roku. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji zawartego w postanowieniu wydanym w dniu 3 lipca 2012 roku, gdyż postanowienie to zapadło po dniu 27 czerwca 2012 roku, kiedy to pozwanemu upływał termin do usunięcia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty. Tym bardziej, że pozwany nie wykonał zobowiązania w ogóle. Pozwany - jak wynika z treści zażalenia – mylnie, w jego ocenie, zrozumiał treść kierowanego do niego wezwania. Okoliczność ta nie mogła mieć jednak wpływu na treść rozstrzygnięcia albowiem, w ocenie Sądu Odwoławczego, treść zobowiązania była jednoznaczna i nie pozostawiała wątpliwości co do tego, że miało być ono wykonane w terminie 7 dni od daty jego doręczenia, a nie - jak twierdzi skarżący- na rozprawie.

Konsekwencją nieuzupełnienia braków we wskazanym wyżej zakresie było odrzucenie sprzeciwu pozwanych od nakazu zapłaty. Postanowienie w tym przedmiocie Sąd Rejonowy ogłosił na rozprawie w dniu 3 lipca 2012 roku. Ponieważ w sprawie został wydany nakaz zapłaty w dniu 23.03.2010r., a sprzeciw pozwanych od niego został odrzucony, nie zachodziły podstawy do kontynuacji postępowania w sprawie. Nadto – wbrew stanowisku skarżącego – w takim stanie rzeczy postępowanie w sprawie nie mogło także zakończyć się wydaniem wyroku. W rezultacie - jedynym orzeczeniem, jakie zapadło w niniejszej sprawie, było wydanie wskazanego wyżej nakazu zapłaty, który nie został skutecznie zaskarżony przez pozwanych. Wbrew zatem zarzutowi zażalenia, Sąd Rejonowy przeprowadził rozprawę po uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania, jednakże – z uwagi na nie usunięcie przez pozwanych braków formalnych sprzeciwu – na tej rozprawie, z uwagi na treść ogłoszonego postanowienia, nie mogło być prowadzone dalsze postępowanie rozpoznawcze.

Rozstrzygnięcie zapadłe w punkcie 1. postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 3.07.2012r. miało wpływ na orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie 2. Kosztami tymi zasadnie bowiem obciążono pozwanych jako przegrywających, na podstawie art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. Szczegółowo podany przez Sąd Rejonowy sposób wyliczenia kwoty wynikającej z tytułu tych kosztów, a także wysokość tej należności – nie budzi zastrzeżeń Sądu II instancji.

Stąd też, mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)